

tærsket og utærsket, naar der ikke gives Dispensationsbestemmelser, thi der er mange forskelligartede Forhold, som vil nødvendiggøre Dispensationer. Inden Forbudet blev udstedt, maatte jeg selvfølgelig overveje, under hvilken Form Dispensationen skulde gives, og ved den Forhandling, som fandt Sted, og som jeg omtalte nærmere i Gaar, blev der dels fremsat den Tanke at lægge Dispensationsmyndigheden helt ud hos de lokale Kommissioner; altsaa umiddelbart, eller at lade den være samlet paa et Centralsted. Den Opfattelse, som støttede den sidste Tanke, beroede paa Ønsket om at holde saa meget som muligt igen. At Dispensationerne ikke skulde flyde alt for let, var altsaa foreslaaet ud fra den samme Tanke, som laa til Grund for Kommissionens Indstilling om Nødvendigheden af Forbudets Udvidelse, og jeg sluttede mig derfor ogsaa til denne Opfattelse.

Imidlertid, baade paa Mødet og senere under Forhandlingerne her i Tinget og med Udvalget er det meget rigtigt fremhævet, at en bestemt Art af disse Dispensationer, de, der gælder den Del af Kornet, som betegnes som Smaasæd eller Frarensning, naar denne er af en saadan Art, at den ikke er tjenlig til Brødkorn, meget vel kan ligge hos de lokale Kommissioner. Thi Afgørelsen maa selvfølgelig bero paa disses Skøn, det kan selvfølgelig ikke tænkes, at den Omstændighed, at Indstillingen indgik til Amtet, vilde medføre, at Amtet satte et Skøn, som ikke hvilede paa personlig Sagkundskab og paa personligt Syn, i Modsætning til de lokale sagkyndiges Skøn. Men det forekommer mig, at man for at kunne lægge det i den lokale Myndigheds Haand maa forudsætte, at Skønnet er enstemmigt, med andre Ord, at der ikke i Kommissionen er Tvivl om, hvorvidt noget af Frarensningen og Smaasæden kan bruges til Brødkorn. Er der Tvivl derom, har jo et Medlem af Kommissionen derved tilkendegivet, at en Dispensation faktisk vil betyde en Fjernelse fra det, som er Forbudets Hensigt, Bevarelsen af Brødkornet; og saa maa Sagen gaa videre til en central Myndighed. Jeg kan i denne Forbindelse sige, at alle de Forhold, som berører denne Sag, har gjort det naturligt og nødvendigt, at der er Overvejelser fremme om paa Grundlag af de lokale Prisreguleringskommissioner at skabe Amtskommissioner, som vil kunne faa en Opgave, saafremt man maatte gaa til videregaaende Foranstaltninger, f. Eks. af den Art, som det ærede Medlem fra

Sæby (Pinstrup) har skitsureret. Jeg har altsaa givet et Tilsagn om at træffe Foranstaltninger, hvorefter Dispensation gældende Frarensning og Smaasæd af Rug og Hvede, som ikke kan bruges til Brødkorn, vil kunne meddeles umiddelbart af de kommunale Prisreguleringskommissioner, naar alle Medlemmer af disse er enige derom. Der staar i Betænkningen, at jeg har givet et „bestemt“ Tilsagn derom. Jeg har givet et Tilsagn derom, der er overhovedet ingen Forskel paa et Tilsagn og et bestemt Tilsagn, et Tilsagn, givet i denne Forbindelse, er altid bestemt.

Med Hensyn til Dispensationer i øvrigt ønsker jeg at nævne et Forhold, som blev fremdraget under Samraadet, det drejer sig om Blandingskornet, altsaa Korn, der er avlet paa den Maade, at to Kornsorter har været saaede og høstede sammen. Dette Blandingskorn kan man selvfølgelig ikke forlange indbefattet i Forbudet, med andre Ord, hvor saadant Blandingskorn forefindes, og det kan bevises, at Blandingen ikke har fundet Sted kunstigt, efter at Forbudet er udstedt, i den Hensigt at omgaa Forbudet, bør Dispensation kunne gives.

I øvrigt er Forholdene i de forskellige Landsdele ret uensartede, hvilket ogsaa Forhandlingerne i Udvalget viste. Det er ganske interessant at se, at paa et saa lille Omraade som Danmark kan Forholdet med Hensyn til Kornets Formaling være helt forskelligt, idet der paa Øerne væsentlig findes selvstændige Møller, medens man i Jylland i høj Grad anvender Hjemmemøller, hvorfor ogsaa Forholdet med Hensyn til Formaling af Kornet lettere vil kunne kontrolleres paa Øerne end i Jylland. Dette Forhold, overhovedet den Maade, hvorpaa de kommunale Kommissioners Dispensationsmyndighed skal iværksættes, vil kræve nogen Tids Overvejelser, men saa snart det er gørligt, skal de Foranstaltninger, jeg her har givet Tilsagn om, blive truffet.

Pinstrup: Da vi er i Færd med at vedtage Fastsættelsen af store Bøder, eventuelt Fængselsstraf, i Forbindelse med de ret stærke Indgreb, som gøres i Landmændenes Raadighed over deres eget Korn, og hele den Forbudspolitik, som man er kommet ind paa, maa der kræves ren Besked i det hele og ogsaa om Enkeltheder. Det har Landmændene Krav paa at faa, og jeg vil derfor rette et Par Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister.